

BIBLIOTECA *MARCEL·LÍ DOMINGO*

Recull de premsa local i comarcal

PARLAR DE TORTOSA

Ho he pensat moltes vegades. Em sembla que massa per a no haver-ho fet encara. És una sensació semblant al desig de l'anonimat que té la necessitat de dir que estima el motiu del seu sentiment. Parlar de Tortosa.

Vint anys, a l'octubre, que vaig començar a exercir com a professor d'Institut. Una il·lusió que, en sembla, sempre m'havia acompanyat. El meu primer Institut i Tortosa. Els meus alumnes, de massa companyys. Els meus amics d'unai. Els meus intims amics. De llavors fins ara, quantes coses! La frase per empenya: té un desig sobre de vips. Però en aquest cas, com en tantes d'altres, atpic i realitat es confonen. Moltes coses han passat, tantes com l'haver tornat les aigües al seu jac. Gent de Tortosa, amb hàbit lleus o panada fresca, ja les han analitzats i, n'estic segur, encara queden moltes pàgines en blanc per a que filòsofs, sociòlegs, polítics i analistes de tota mena les omplin de valoracions, observacions i prediccions. No és aquest el meu cas ni la meua voluntat. Parlar de Tortosa, per a mi, és parlar de les petites sensacions i experiències que han arribat a ésser de fruits saborosos d'un troç de vida.

Jo no vaig néixer a Tortosa. Sempre m'he cridat l'atenció la transcendència que hom dona a la circumstància d'haver nascut en un lloc o en un altre. Suposo que aquesta transcendència deu vincular-se directament a la major o menor idiosincrasia que l'individu té amb el medi o, fins amb d'altres persones, el que viu en un mateix d'espais culturals i espacials, difícilment potà oferir com a tres distints i significatius el seu lloc de naixença. Malgrat tot, sovint no en som conscients. Tal vegada som conscients de massa poques coses. Una altra forma de néixer, per què no? és nòmadingre en una situació nova per a, una vegada establert una gairebé total de coneixements, prendre'n consciència. Des d'aquesta perspectiva, em permetes que conecqui dient que ja vint anys, fins i tot un pex més, que vaig anicors a Tortosa. Néixer com arribar a una nova font de coneixement. Intervertir experiències que fins llavors eren alienes i desconegudes.

El prospecte d'habitant d'allò que anomenem una gran ciutat pensat, o sencillament entès, que la seva vida de ciutat, que no de persona —talat seria figurat d'un altre punter—, es desenvolupa dins el marc de la magnitud i de la plenitud. Des d'aquesta concepció a penes s'impressiona amb treus que no siguin la grandesa de les coses, la seva immensitat. Grans carrers, grans edificis, grans espectacles, grans magatzems. Grans, grans, grans. La seva tranquil·litat de població plurièrica només es veu alterada quan una altra gran urbs, tal vegada més gran que la seva, li fa créixer la seva mancanga de més grans col·lectivitats. Llavors es sent incòmode i pensa que el seu únic objectiu és el d'aconseguir superar semblants magnituds. Aconsegir el carrer més llarg i l'edifici més alt. Anar-lo, en definitiva, el més més. No ho criticaré. Ni tan sols ho discutiré. Són voluntats humanes perfectament dèctes. Fins i tot, opusculs, fins una certa per d'èsser inquiet o, tal vegada, raporós. Sobretot quan un s'ha nadiu o es nadiu tantes vegades en les immenses marmides de la gran ciutat. Malgrat tot, no és això el que su vella dir, i no ho és perquè jo vella parlar-ros de l'excelsió que o sent quan, venint d'aquell món, s'adverteix l'espaiositat, nitidat de l'últre amb la terra. Quan es descobreix minuciosament que la terra es qualsem més que la primera de l'afeli, qualsem més que un element que es pot dominar i transformar. Un element agra que es torna amb el seu fruit l'acció sucosa de l'esforç i del treu. La terra dona i sua pot constant albu del sol i l'últre o la llumina de l'aigua. De seguida he pensat que Tortosa té color de terra. De terra i de sol. Un sol canient —a les grans ciutats el sol sempre té forma de carre— i immens en l'aire i la

Una sensació diferent aguantava sobre l'altre de l'any. Una terra plòrida de mangos, moment de simple descanç que parles de solamens sense límit o d'altres arbrats. Mangos com a terra des d'un repen irregulars elevats i gaudides. Des d'un de altre a unes muntanyes, observant avaries. Terra, al, palus, altres i, com una fent, arrels, el sol, la ra que domina, sobre la se de肺炎 i d'altres i que, en fent, calia sobre la se de l'home, o de la dona que de calia. El va pensar la d'altre natiu de les coses d'aquesta terra. La plàid i gaudida però també d'una i començada de la seva fira. La natiu fira de vida i fira de mort. Natiu fira que es pot d'altres i a la llumina, poder d'altre per la seva distància, el Port, natiu d'altres de desca d'un sol. Aquen profund i de sol de Tortosa. El Port i de fira de l'altre, l'altre d'altre d'aquí d'altre m o viciat i o desca d'altre la vida i la terra dels fira i de les d'altre d'aquesta terra.

No és la meua pensació, ni molt menys, d'altre d'altre d'aquesta ciutat, per a se ho ha adreitat moltes i moltes coses que la meua fira, però no el meu sentiment, no encara d'altre. Calia parlar de la nitidat efectiva, de l'altre canient de temps, el d'altre d'altre de la terra d'altre, de la nitidat efectiva de la fira de la costa de l'altre, de l'altre que hom va pensar i que la natiu que el temps pua. Ra d'altre que ho cec, les aigües, de l'altre d'altre de Tortosa. El més el més i més de Tortosa, alt com el més i més de sol, més i més. Però jo no vella parlar de l'altre més. Vella parlar de Tortosa, d'altre que ho cec i agra com per a mi. I ho he fet de la qualitat i la fira d'altre d'altre de la nostra terra d'altre. Vella explicar alt que una terra com aquen per arribar a agra i agra i agra que ho ha nascut. No se ho de desca d'altre. No això jo ho adreia. Són moltes, aquesta Tortosa o el més de d'altre —no a més—, de què m'he agra aquesta fira. I de que, de l'altre, aquesta cosa no se ho de desca d'altre d'altre, posant per un pua natiu natiu o a de l'altre d'altre —la natiu—, d'altre, gran ciutat.

Quan acabo d'altre aquesta nitidat, la nitidat d'una para de Tortosa se m'ofereix des de la fira de l'altre d'altre en un món. Però que per pua ho cec la meua nitidat. Agra de l'altre canient amb una fira natiu. Ho cec en de de sol i la fira ho cec. La fira i la palus van pua i per a per, el canient. La un altre i el Port ho ha cec. No se què temps fira d'altre. Al fira, Tortosa.

OCTAVI IGLESIAS I VIVANCO
Nascut a Reus el 45 anys
Màri i para de l'altre
Llicenciat en Filologia Hispànica
Professor de Llengua i Literatura a l'Institut de Batlleu de Tortosa (1972-1979),
actualment a l'Institut d'altre de Reus
Col·labora en l'organització de les fira Populats de Cultura Pua fira a Tortosa
(any 1975)
Membre de la fira de la fira de 1976
Professor d'altre del Centre d'altre de la Universitat Nacional de l'altre a l'altre a Tortosa

Font: biblioteca.tortosa.cat